

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Јеванђеље Христово браћо и сестре, једна неисцрпна ризница. Ризница небеских блага и небеских добара. У Јеванђељу чудо до чуда, благовест до благовести, радост вечна до радости вечне. Сваке недеље, свакога празника, свакога дана из Јеванђеља Христовога слушамо преславна дела Божија, многобројна чудеса, све једно до другог, све једно чудније од другог, и питамо се од куда, зашто? Од благодати Божије, од силе Божије која је била у Господу Исусу Христу јер је Он Син Божији, јер је Он оваплоћени Месија, Спаситељ рода људскога. Божанска сила где се појави онда је све могуће и оно што изгледа људима немогуће постаје могуће. Тако су многи слепи прогледали, многи болесни исцељени, многи губави очишћени, неки мртви васкрснути, све истом божанском силом која пребива у Господу Христу и све ради тога да би се показало да је Господ Христос заиста Син Божији и Спаситељ света. Али та благодат Божија, та сила Божија она тражи и од нас људи сарадњу. Да би нам Господ даровао, да би нас исцелио, да би нас на крају спасио и даровао живот вечни шта Он од нас тражи? Не тражи да будемо ни цареви, ни краљеви, ни доктори наука ни било какви од људских величина него тражи само једно – да имамо веру у Њега. Зато сва чуда која Господ чини пропраћена су Његовим питањем: верујеш ли да то могу учинити? Дакле вера наша у Господа Христа као Сина Божијега јесте то што омогућава нама смртним људима да будемо причасници, да примамо ту божанску благодатну силу која у нама онда производи чудесне ствари и чудесна дела.

Данас свето Јеванђеље говори о једном врло необичном, такође чуду и о јачини вере. Господ једнога дана кад је завршио своју проповед послао је своје ученике у лађи да иду с друге стране Генисаретског језера које се звало и море, а Он је остао на брду

да се помоли Богу у тишини, у самоћи, и тиме поучава нас да је усамљена молитва најјача молитва, да је Богу угодна и јака.

И ученици по послушању ишли су у чамцу, у лађи како се каже, преко језера али дунуо је неки силан ветар, дигли се велики таласи, лађа у опасности и они у опасности. Муче се, веслају, боре се, али у том спазе током ноћи да неко иде по води. Помислише да је то нека утвара, уплашише се апостоли, повикаше од страха. А Господ који је долазио по врху воде ка њима рече: „Ја сам, не бојте се, не плашите се.“ А Петар увек ватрен, увек се истицао испред осталих апостола повика и рече: *Гос̄иоге ако си тӣӣ тӣо реци ми да дођем̄ тӣо воги ја̄ тӣеби!* Каква силна вера. И Господ рече *ајге, дођи.* Он изађе из лађе и пође по води ка своме Учитељу али видевши велике таласе и велику буру уплаши се Петар и у том моменту поче и да тоне, више га вода није држала. И он у томе страху своме повика: *Гос̄иоге тӣома̄ӣај, с̄иаси ме!* Господ га прихвати за руку и рече: „Маловерни зашто си посумњао.“ И уђоше у лађу. И престаде бура, престаде ветар, а они који су били у лађи поклонили се Господу и рекоше: „Заиста ти си Син Божији.“ Вера Петрова у почетку беше јака, али чим је почела да слаби вера почело је да слаби и чудо које се дешавало са њим. Али исто тако његов вапај из дубине душе *Гос̄иоге тӣома̄ӣај* учинио је то да се он није удавио у води него га је Господ избавио и спасао.

То је дивна поука и нама браћо и сестре да у нашим невољама, на нашем житејском мору где су разни таласи страсти и грехова, бацају тамо-овамо и прете да нас потопе, постоји само један Спаситељ од тога – Господ Исус Христос. Постоји само један начин да се спасимо од тога, то је вера наша у Господа Исуса Христа. Са том вером, са том љубављу увек кад се нађемо у опасности завапимо попут апостола Петра: *Гос̄иоге тӣома̄ӣај, с̄иаси ме.* И Господ ће бити близу свакога од нас; никога неће

одбацити, никога неће презрети јер је Господ зато дошао да људима дарује живот вечни а не да их упропасти. То је Јеванђеље Христово, то је оно што нам оно говори и што нам свети апостоли остављају у аманет, у поруку, да се и ми такве вере држимо, да по њој живимо, да се по њој управљамо, јер Господ са вером тражи и дела. Да не би било оно што каже апостол Јаков да је *вера без дела мртва*. Мртва вера не може да чини чуда, само жива вера потпомогнута добрим делима јесте она која чини чудеса.

Нека би Господ молитвама светих апостола и осталих угодника Божијих на челу са светом Богородицом и светим угодницима које данас славимо, нека би Господ и нама даровао ту чудесну веру, нека би нам дао снаге да живимо по тој вери, да Богу угодимо и у Бога верујемо и да тако дочекамо када пођемо одавде да нас Он прими у Царство Своје небеско и дарује живот вечни где ћемо са свима светима и ми славити Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин.